

Ζέφυρος, ὅστις, παίζων μεταξὺ τῶν λεπτῶν καὶ δασυφύλλων κλάδων, κάποτε εἰσέρχεται αἰφνης ἐντὸς τῶν φώλεων, ἐνθα πνέων καὶ χαριεντιζόμενος ἀρῶσιν τὰ κοιμώμενα πτηνὰ, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ ἔνοιον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐτίνασσαν τὰς πτέρυγας τῶν, κατελάμβανον τὴν παιδιὰν τοῦ θερινοῦ τῶν φίλου καί, μετὰ ταῦτα, ἠδέως ἀνελάμβανον τὸν γλυκὺν αὐτῶν ὕπνον.

Οἱ ἐντὸς τοῦ ἀπέναντι κοιμητηρίου ὑψηλαὶ κυπαρίσσοι ἴσταντο ἀκίνητοι, ὡς τόσοι φύλακες ἐπιτετραμμένοι νὰ ἐπιτηρώσιν τὰ ἱερὰ τῶν τεθνεώτων ὅσῃ, αἱ δὲ χαμηλαὶ ἱτέκι πενήμως ἐκλινόν ἐπὶ τῶν ψυχρῶν τάφων καὶ μαυροφύλλοι παρίστανον τὴν ματαιότητα τοῦ ἀνθρώπου. — Τὰ περὶ κύκλου μνημείων ὡς ἀγναὶ καὶ παρήμεροι παρθένοι ἱστάμενα ἀνθηφόρα δένδρα εἰς μάτην ἐρρίπτον τὰ ἀνθ' αὐτῶν, καὶ διέχεον εὐωδίας ἐπὶ τῶν ἐκεῖ εὕρισκομένων μαρμάρων ἵνα δώσωσιν αἰσθησιν εἰς τοὺς ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς αἰωνιότητος κεκαλυμμένους νεκρούς.

Ἀπανταχοῦ ἐπεκράτει σιγή, τὴν ὁποίαν συχνάκις λαλοῦσα ἡ ἄγρυπνος γλαυκὴ ματαίως διέκοπτεν ἵνα ἐξυπνίσῃ τὴν φύσιν. Οἱ ἄγρια καὶ πυκνὰ δάση διασχίζοντες ῥίακες ἀδιαλείπτως ἔτρεχον παρὰ τὰς ῥίζας καί, ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, ἀδιακόπως ἐφιδύριζον ὡς νὰ ἐπεθύμουν ἀνυπομόνως νὰ ἐκφράσωσι παρὰ πόνον, πῶς εἰσέτι δὲν ἔβλεπον τὴν παρ' αὐτῶν προσδοκωμένην τῆς σελήνης ἀκτίνα, ἥτις, διὰ τῶν φύλλων συνήθως εἰσδύουσα, ἔμελλε νὰ φωτίσῃ αὐτοὺς.

Αἱ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων ἀκρωρείων ὑψίσκοι καὶ ὑπερήφανοι πεῦκαι μάλιστα κατεδέχοντο νὰ κύψωσι τὰς κορυφὰς τῶν ἵνα χαιρετίσωσι τὴν μετὰ τῶν δρυφόρων τῆς προσεγγίζουσας νύμφης τοῦ γλαυκόχρου αἰθέρος. — Ἡ πανσέληνος, ἥτις ἐνῶ, ὡς κόρη εὐσχήμων, πρὸ ὀλίγου ἦτον κεκρυμμένη ὀπισθεν τοῦ ὄρους, ἰδοὺ προβαίνει ἐρυθρακίτρονος, καὶ διὰ τοῦ κάλλους τῆς μαγεύει τὸν Πλανήτην μας. "Ὡ πόσος χεῖμαρρος φωτὸς διασκορπίζεται εἰς τὴν θάλασσαν! "Ὡ πόσον ὠραία χρώματα σχηματίζονται! "Ὅποια γοητεῖα διεγείρονται εἰς τὰς ἀόρας καὶ ἀθάλας τῶν νέων ψυχὰς! "Ὡ πόσον ἀνακουρίζεται, πόσον μαγεύεται καὶ πόσον ἐδύνεσται ψυχὴ τρυφερὰ καὶ εὐαίσθητος νέου μόλις ἀρχίσαντος νὰ γεύηται τὰς πικρίας τοῦ βίου!

Αἱ ὑπὸ τῆς σελήνης διαρωτιζόμεναι, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκκαλυπτόμεναι σκιναὶ τῆς φύσεως, ἦσαν τόσον ρομαντικαὶ ὥστε, ἂν ἔζη καὶ αὐτὸς ὁ Walter Scott ἤθελε ζηλεύσῃ νὰ τὰς περιγράψῃ. Ἦτον νῦν τῶν ἀγγελικῶν, θεῶν νῦν, ὑπὸ τὸν λαμπρὸν καὶ ἀκτινοβολῶν μανδύαν τῆς ὁποίας σύννεφους εἰσδύων ἤθελε τις ἀνεύρει τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λογικὴν τάξιν ἐνός πανσόφου ὄντος. Ἀλλὰ μήπως ἤθελε δυνήθῃ νὰ εὕρῃ τέλος βρεθάζων, καὶ περιπλανώμενος ἐντὸς τοῦ χάους τῆς ἀπειρίας; Μόλις τοιαύτην ἰδέαν συλλάβω καὶ μένω ὅλως ἐκστατικός!

Διὰ τοῦ ὄμματός ἀκολουθῶν τις τὰ διάφορα τακτικὰ καὶ βαθμιαία βήματα τῆς σελήνης μετὰ σκυθρωπότητος διερχομένης τοῦ θόλου τοῦ στερεώμα-

τος καὶ βλέπων αὐτὴν περιτυλιστομένην μέλαν καὶ πυκνὸν νέφος, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἤθελεν ἐνσταλαχθῇ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Αἰώνιος μέγα τι ἱερούργει μυστήριον! Ναί! μετὰ φύσει ἀπεριγράπτου γαλήνης ἐδημιούργει νέους κόσμους, ἐν μέσῳ ἀπείρων βευσμάτων πορφυροχρόου καὶ ὑπερλάμπρου φωτός! Μετὰ προσοχῆς τὴν ὁρατὴν παρατηρῶν Κτίσιν ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νομίσῃ ὅτι, διὰ τοῦ φωτός, ὅπερ διεχέετο ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὁ Ὑψικράτης Θεὸς προστίθετο νὰ ἐκβάλῃ αὐτὸν τῆς σφαίρας του, νὰ τὸν ἀφαρπάσῃ, νὰ τὸν ἀναπτερώσῃ καὶ νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὸν εἰς τι μέρος ὅπερ δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ ἡ ἀνθρώπινος φαντασία, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ μακροπτέρυξ καὶ ὑψιπέτης. Ἀλλ' ἄρα γε, διὰ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ πολυποικίλου, περικαλλοῦς καὶ εὐόσμου τούτου παραδείσου, διαχεομένων θελημάτων, ὁ βασιλεὺς τοῦ παντός, σκοπὸν εἶχεν, ἀφοῦ ἤθελε τὸν ἀναβιβάζει τόσον ὑψηλὰ, ἀκολουθῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν νὰ πέσῃ κάτω εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ἀχανοῦς πελάγους ἵνα, περιπλέων ὡς ναυαγῆσαν πλοῖον ἐκτεθειμένος εἰς τὴν διάκρυσιν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων μετὰ πολλὰς ἀμφιταλαντεύσεις, ποτὲ μὲν εἰς τοὺς σκοπέλους προσκρούων, ποτὲ δὲ εἰς τὰς ἀβύσσους βυθιζόμενος, γίνηται ἔρμαιον, ἢ βορὰ τὸ οἰκτρὸν καὶ ἱλαστήριον θυμὰ τῶν θηρίων ἐνός μεγάλου καὶ ἀπεράντου ὠκεανοῦ; "Ὁχι, ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός, ὡς ἐκ τούτου ἀγαπᾷ τὰ πλάσματά του, καὶ, καθὼς πατὴρ φιλόστοργος δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ βλέπῃ τὰ τέκνα του, καταθασσανιζόμενα εἰς τοιοῦτους ἀδιεξόδους τῆς φαντασίας λαβυρίνθους.

Λοιπὸν, διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, θελητηρίου καὶ μυστηριώδους τούτου θεάματος οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχεν ὁ Παντοκράτωρ, εἰμὴ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸ τελειότερον τῶν πλασμάτων του, τὰ ὑψηλότερα καὶ ἱερώτερα αἰσθήματα ὅσα δύνανται νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ νέου ἔχοντος ὡς τροφήν καὶ βάλσαμον τῆς ζωῆς του τὴν μόνην πρὸς τὸν ἑαυτοῦ Πλάστην ἐλπίδα του.

ΕΡΜΙΝΙΩΝΔΑΣ Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ.

Κεφαλήν.

ΔΙΩΡΘΩΣΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ.

— 000 —

Φυλλάδ. 270, σελ. 143 στίχ. 18, ἐξλειφθήτω ἡ λέξις α μόνον v, ἡ δὲ εἰς τὸν ἐπόμενον στίχον 19 λέξις α ἀναπληροῦντις v, γραφεῖται α ἀναπληροῦν v.